

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9124/2559

บริษัทไทยพาณิชย์ลิซซิ่ง จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายจำลอง เสริมแสง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1754, ป.วิ.พ. มาตรา 59, ป.พ.พ. มาตรา 193/26

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะทายาทโดยธรรมของ ห. ให้รับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อเมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่รู้ถึงการตายของ ห. ตามที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1754 วรรคสาม ก็ตาม แต่ขณะ ห. ถึงแก่ความตาย ห. ยังมิได้ผินดชำระค่าเช่าซื้อ หลังจาก ห. ตายแล้วก็ได้มีการชำระค่าเช่าซื้อให้โจทก์ต่อมาอีก ซึ่งจำเลยที่ 1 ให้การและนำสืบว่าหลังจาก ห. ถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 ได้ติดต่อโจทก์ให้โอนเปลี่ยนชื่อคู่สัญญาตามสัญญาเช่าซื้อจาก ห. มาเป็นจำเลยที่ 1 แต่โจทก์ไม่ดำเนินการให้แต่ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อให้แก่โจทก์ จำเลยที่ 1 จึงชำระค่าเช่าซื้อดังกล่าวต่อมา พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของ ห. ประสงค์จะให้เปลี่ยนชื่อคู่สัญญาและชำระค่าเช่าซื้อรถยนต์ของ ห. ให้แก่โจทก์ผู้ให้เช่าซื้อดังกล่าวถือเป็นการสืบสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อแทน ห. อายุความคดีนี้จึงมิได้เริ่มนับแต่วันที่โจทก์ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงการตายของ ห. ตามมาตรา 1754 วรรคสาม แต่ต้องเริ่มนับแต่วันที่โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อได้เป็นต้นไปตามมาตรา 193/12 คือวันที่สัญญาเช่าซื้อสิ้นสุดลงไม่ว่าจะเนื่องจากรถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายตามที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้ หรือเนื่องจากจำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามที่โจทก์อ้างมาตามฟ้อง

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ฟ้องเรียกร้องให้จำเลยทั้งสามชดใช้ค่าเสียหายจากการขาดประโยชน์ในการใช้รถยนต์ที่เช่าซื้อพร้อมเบี้ยปรับและให้ส่งมอบหรือใช้ราคารถยนต์ที่เช่าซื้อซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ โดยเฉพาะจึงมีอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 193/30 เมื่อโจทก์ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2551 คดีโจทก์ในมูลหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อจึงไม่ขาดอายุความสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อที่จำเลยที่ 3 ทำไว้กับโจทก์จึงไม่ขาดอายุความเช่นเดียวกัน โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 3 ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามฟ้องได้โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์ในสภาพเรียบร้อยด้วยค่าใช้จ่ายของจำเลยทั้งสาม หากคืนไม่ได้ให้จำเลยทั้งสามชดใช้ราคาเป็นเงิน 170,000 บาท ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าเสียหาย 48,000 บาท กับอีกเดือนละ 6,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 48,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์หรือชดใช้ราคาแล้วเสร็จ จำเลยที่ 1 ให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 2 และที่ 3 ขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 100,000 บาท แก่โจทก์ และให้จำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท แต่ทั้งนี้ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 รับผิดชอบไม่เกินกว่าทรัพย์สินมรดกของนางเหลียม ที่ตกทอดแก่ตน ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ให้โจทก์ 590 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลนอกจากนี้ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และ

เศรษฐกิจวินิจฉันว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นทายาทโดยธรรมของนางเหลื่อม ซึ่งถึงแก่ความตายในเดือนเมษายน 2548 ตามแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎรเมื่อวันที่ 16 กันยายน 2546 นางเหลื่อมทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์หมายเลขทะเบียน บท 6451 ร้อยเอ็ด จากโจทก์ ราคาเช่าซื้อ 399,532.80 บาท ตกลงชำระค่าเช่าซื้องวดละ 6,658.88 บาท รวม 60 งวด เริ่มชำระงวดแรกวันที่ 10 ตุลาคม 2546 งวดต่อไปชำระทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป ตามสัญญาเช่าซื้อ มีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้ำประกันการเช่าซื้อโดยยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมตามสัญญาค้ำประกัน จากนั้นได้มีการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อให้โจทก์ 35 งวด รวมเป็นเงิน 233,060.80 บาท เริ่มผิดนัดตั้งแต่งวดที่ 36 ประจำงวดที่ 10 กันยายน 2549 เป็นต้นไปเกินกว่า 3 งวด ติดต่อกัน โจทก์มีหนังสือทวงถามให้นางเหลื่อม จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระหนี้ภายใน 30 วัน แต่โจทก์ไม่ได้รับชำระหนี้ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ตามหนังสือขอให้ชำระค่าเช่าซื้อและบอกเลิกสัญญา ต่อมาระหว่างเดือนกันยายน 2549 ถึงเดือนพฤษภาคม 2550 จำเลยที่ 1 ได้ชำระเงินให้แก่โจทก์อีกรวมเป็นเงิน 12,500 บาท ตามใบแจ้งการชำระเงิน วันที่ 21 กรกฎาคม 2551 จำเลยที่ 1 ไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสารว่า รถยนต์คันที่นางเหลื่อมเช่าซื้อจากโจทก์ได้หายไปจากบ้านเลขที่ 3 ซอยวิภาวดี 16 แขวงและเขตดินแดง เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2549 ตามรายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน คดีในส่วนของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ถึงที่สุดไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความ จำเลยที่ 3 ไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ชอบหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในฐานะทายาทโดยธรรมของนางเหลื่อมชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อที่นางเหลื่อมทำไว้กับโจทก์และให้จำเลยที่ 3 ร่วมรับผิดชอบตามสัญญาค้ำประกัน แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 จะวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม โจทก์ก็เสียสิทธิที่จะเรียกร้องเอาจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 เท่านั้น แต่จำเลยที่ 3 มิใช่ทายาทของนางเหลื่อมจึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา 1754 วรรคสาม จำเลยทั้งสามมิได้ต่อสู้เรื่องความรับผิดชอบของจำเลยที่ 3 ในฐานะผู้ค้ำประกันแต่อย่างใด โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 3 ชำระหนี้แก่โจทก์ตามฟ้องนั้น เห็นว่า แม้จำเลยที่ 3 ขาดนัดยื่นคำให้การ แต่เมื่อจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับนางเหลื่อมผู้เช่าซื้อตามสัญญาค้ำประกัน มูลความแห่งคดีจึงเป็นการชำระหนี้ซึ่งแบ่งแยกจากกันมิได้ เมื่อจำเลยที่ 1 ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้โจทก์ จำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นคู่ความร่วมมือได้ประโยชน์จากข้อต่อสู้ดังกล่าวด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 59 (1) และแม้โจทก์จะไม่ได้ฎีกาขอให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อก็ตามแต่การที่จำเลยที่ 3 ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ที่นางเหลื่อมมีต่อโจทก์ หนี้ตามสัญญาค้ำประกันดังกล่าวจึงเป็นหนี้อุปกรณ์ของสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ซึ่งเป็นหนี้ประธาน หากข้อเท็จจริงฟังได้ว่าสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ของโจทก์ซึ่งเป็นหนี้ประธานขาดอายุความแล้ว สิทธิเรียกร้องของโจทก์ที่มีต่อจำเลยที่ 3 ตามสัญญาค้ำประกันซึ่งเป็นหนี้อุปกรณ์ย่อมขาดอายุความด้วย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/26 ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ของโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ 1 ในฐานะทายาทโดยธรรมของนางเหลื่อมให้รับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อเมื่อพ้นกำหนด 1 ปี นับแต่วันที่รู้ถึงการตายของนางเหลื่อมตามที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม ก็ตาม แต่ได้ความตามทางนำสืบของโจทก์และจำเลยที่ 1 ว่า ขณะนางเหลื่อมถึง

แก่ความตายนางเหลียมยังมีได้ผิคนัดชำระค่าเช่าซื้อ หลังจากนางเหลียมถึงแก่ความตายแล้วก็ได้มีการชำระค่าเช่าซื้อให้โจทก์ต่อมาอีก ซึ่งจำเลยที่ 1 ให้การและนำเสนอสืบว่าหลังจากนางเหลียมถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 ได้ติดต่อโจทก์ให้โอนเปลี่ยนชื่อคู่สัญญาตามสัญญาเช่าซื้อจากนางเหลียมมาเป็นจำเลยที่ 1 แต่โจทก์ไม่ดำเนินการให้ แต่ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อให้แก่โจทก์ จำเลยที่ 1 จึงชำระค่าเช่าซื้อดังกล่าวต่อมา พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกของนางเหลียมประสงค์จะให้เปลี่ยนชื่อคู่สัญญาและชำระค่าเช่าซื้อรถยนต์ของนางเหลียมให้แก่โจทก์ผู้ให้เช่าซื้อดังกล่าวถือเป็นการสืบสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อแทนนางเหลียม อายุความคดีนี้จึงมิได้เริ่มนับแต่วันที่โจทก์ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของนางเหลียมตามมาตรา 1754 วรรคสาม แต่ต้องเริ่มนับแต่วันที่โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อได้เป็นต้นไปตามมาตรา 193/12 คือวันที่สัญญาเช่าซื้อสิ้นสุดลงไม่ว่าจะเนื่องจากรถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายตามที่จำเลยที่ 1 ให้การต่อสู้หรือเนื่องจากจำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามที่โจทก์อ้างมาตามฟ้อง คดีนี้โจทก์ฟ้องเรียกร้องให้จำเลยทั้งสามชดใช้ค่าเสียหายจากการขาดประโยชน์ในการใช้รถยนต์ที่เช่าซื้อพร้อมเบี้ยปรับและให้ส่งมอบหรือใช้ราคารถยนต์ที่เช่าซื้อซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้โดยเฉพาะจึงมีอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 193/30 เมื่อโจทก์ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2551 คดีโจทก์ในมูลหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อจึงไม่ขาดอายุความ สิทธิเรียกร้องตามสัญญาค้ำประกันที่จำเลยที่ 3 ทำไว้กับโจทก์ดังกล่าวจึงยังไม่ขาดอายุความเช่นเดียวกัน โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 3 ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามฟ้องได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ จำเลยที่ 3 ไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ ประการต่อไปว่าจำเลยที่ 3 จะต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ เพียงใด ซึ่งปัญหานี้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ยังไม่ได้วินิจฉัยเนื่องจากศาลอุทธรณ์ภาค 4 เห็นว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ แต่เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่ขาดอายุความแล้วและคู่ความสืบพยานมาจนเสร็จสิ้น ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวโดยไม่ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยอีก เห็นว่า จำเลยที่ 1 ให้การและนำเสนอว่า รถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายเนื่องจากถูกคนร้ายลักไปเมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2549 สัญญาเช่าซื้อจึงเป็นอันระงับไปนั้น จำเลยที่ 1 มีตัวจำเลยที่ 1 มาเบิกความยืนยันดังกล่าวว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อซึ่งจำเลยที่ 1 นำไปใช้ได้หายไปจากบ้านพักเลขที่ 3 ซอยวิภาวดี 16 แขวงและเขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ 1 ได้ไปแจ้งความร้องทุกข์กับพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลสุทธิสาร ตามสำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน และมีนางกฤษณา และนายสุนทร พยานจำเลยที่ 1 มาเบิกความว่า เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2549 พยานทั้งสองอยู่ที่จังหวัดร้อยเอ็ด ได้รับแจ้งจากจำเลยที่ 1 ซึ่งอยู่ที่กรุงเทพมหานครทางโทรศัพท์ว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อได้สูญหายไป พยานทั้งสองจึงเพียงแต่ทราบเรื่องรถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายจากจำเลยที่ 1 เท่านั้น ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ไปแจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายไปเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2551 อันเป็นเวลาภายหลังจากที่จำเลยที่ 1 อ้างว่า รถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายไปถึง 2 ปี ที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าหลังเกิดเหตุได้ไปแจ้งเรื่องดังกล่าวต่อพนักงานสอบสวนแล้ว แต่พนักงานสอบสวนอ้างว่าจำเลยที่ 1 ไม่ใช่เจ้าของรถยนต์ที่เช่าซื้อ จึงไม่ใช่ผู้เสียหายและไม่ได้ลงบันทึกรายงานประจำวันไว้ จำเลยที่ 1 ก็ไม่นำพนักงานสอบสวนที่กล่าวอ้างมาเป็นพยานเพื่อสนับสนุนข้ออ้างดังกล่าว ทั้งไม่ปรากฏว่าเมื่อรถยนต์ที่เช่าซื้อสูญหายแล้วจำเลยที่ 1 ได้ขอหนังสือมอบอำนาจจากโจทก์ไปให้พนักงานสอบสวนดำเนินการแต่อย่างใด จึงเป็นพิรุธไม่น่าเชื่อถือ พยานหลักฐานที่จำเลยที่ 1 นำสืบมาข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่ารถยนต์ที่เช่าซื้อมาสสูญหายเนื่องจากถูกคนร้ายลักไป และเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้

ตามที่โจทก์ฟ้องและนำสืบมาแล้วว่า จำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดที่ 36 ประจำวันที่ 10 กันยายน 2549 และผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ 3 งวด ติดต่อกันซึ่งโจทก์ได้มีหนังสือ ทวงถามให้ชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระภายใน 30 วันแล้ว แต่จำเลยที่ 1 เพิกเฉย ดังนั้น สัญญาเช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าวจึงเลิกกัน โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้อง ค่าเสียหายจากการขาดประโยชน์ที่จำเลยที่ 1 ยังคงครอบครองใช้รถยนต์นับแต่วันที่จำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ และให้จำเลยที่ 1 ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนหรือใช้ราคาแก่โจทก์ได้ เมื่อ ได้พิจารณาถึงสภาพของรถยนต์ที่เช่าซื้อที่ต้องเสื่อมราคาลง ประกอบกับทางได้เสียของโจทก์กับ จำนวนเงินที่โจทก์ได้รับตามสัญญาเช่าซื้อและภายหลังจากสัญญาเช่าซื้อเลิกกันแล้ว ตาม ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้เป็นยุติดังกล่าวข้างต้นแล้ว ที่โจทก์ขอค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์เดือน ละ 6,000 บาท นับแต่จำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ และหากส่งมอบรถที่เช่าซื้อคืนไม่ได้ให้ใช้ ราคาแทนเป็นเงิน 170,000 บาท นั้น เป็นจำนวนที่สูงเกินไป เห็นควรกำหนดค่าเสียหายให้โจทก์ เป็นค่าขาดประโยชน์เดือนละ 1,000 บาท นับแต่วันที่จำเลยที่ 1 ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อจนถึงวัน ฟ้อง แต่โจทก์ขอมาเพียง 8 เดือน รวมเป็นเงิน 8,000 บาท และเดือนละ 1,000 บาท นับแต่วัน ถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยที่ 1 จะส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนหรือใช้ราคาแทนแก่โจทก์ แต่ทั้งนี้ไม่เกิน 22 เดือน และหากส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนเป็นเงิน 120,000 บาท จำเลยที่ 3 ในฐานะผู้ค้ำประกันการเช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าวและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมจึง ต้องรับผิดชอบโจทก์ในค่าเสียหายดังกล่าวด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 3 ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์ หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคา 120,000 บาท และให้ชำระ ค่าขาดประโยชน์ 8,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่า จะชำระเสร็จแก่โจทก์และค่าขาดประโยชน์เดือนละ 1,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์หรือใช้ราคาแต่ไม่เกิน 22 เดือน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้น ฎีกาให้เป็นพยานนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

ประสิทธิ์ สนามชาวด · เกษม เกษมปัญญา · วชิรินทร์ สุขเกื้อ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9124/2559>